

กรรมฐานรักษาโรคมะเร็ง

สามเณรธีรวิทย์ ยิ้มสวน

๒๕ พ.ค. ๓๕

R6010

อาตมาชื่อ สามเณร ธีรวิทย์ ยิ้มสวน ภูมิลำเนาเดิมอยู่บ้านเลขที่ ๒๓/๕ ตำบลสระสี่มุม อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม

โยมบิดาชื่อ นายแก้ว ยิ้มสวน โยมมารดาชื่อ นางทองใบ ยิ้มสวน จบการศึกษาชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนวัดราชวราราม ในอำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม อาตมา เพิ่งบวชเป็นสามเณรที่วัดอัมพวัน เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๓๕ นี้ โดยมีหลวงพ่อดุสิตคุณ เป็นพระอุปัชฌาย์ และอาตมามีอายุได้ ๑๔ ปีพอดี อาตมาเป็นคนไข้โรคมะเร็งตั้งแต่เกิด พอ เกิดมาก็เป็นโรคหัวใจ อายุได้ประมาณ ๗ ปีก็เป็นโรคหอบ อายุ ๙ ปีเป็นโรคมะเร็ง ซึ่งมีอาการ เริ่มแรกคือมีเม็ดขึ้นที่เส้นคอ ทำให้ติดต่อโรคได้ง่าย

พออายุได้ ๑๑ ปีก็เป็นโรคไตโตอีก แต่ร้ายแรงที่สุดก็คือ โรคมะเร็งที่ต่อมหน้าเหลือง ซึ่งมีผลทำให้อาตมาเป็นคนไข้ภูมิคุ้มกันต่ำ เป็นเหตุให้ติดต่อโรคได้ง่าย

อาตมาเป็นมะเร็งได้ ๒ ปี ครั้นอายุ ๑๑ ขวบ ก็มีอาการปวดตรงคอที่เป็นมะเร็ง ทำให้ไม่สามารถเหยียดคอได้ ถ้าจะหันต้องหันไปทั้งตัว

มารู้ว่าเป็นโรคมะเร็งจริง ๆ เมื่อมีอายุได้ ๑๓ ปี เพราะได้ไปตรวจพบที่โรงพยาบาลศิริราช

ก่อนจะไปโรงพยาบาลศิริราช อาตมาเคยรักษายาแผนโบราณ เขาให้ทานยาหม้อ ทาน ไปได้สักประมาณ ๒ เดือน อาการก็ไม่ดีขึ้น มีแต่ทรุดลง เลยต้องเปลี่ยนหมอ

หมอแผนโบราณคนที่สอง รักษาอยู่ ๓ เดือน เป็นยาต้ม และให้ปูนที่กินกับหมากมาทา หมอบอกว่าเป็นโรคฝีประจำรอย รักษาแล้วก็ไม่หาย

ครั้งที่สามไปตรวจที่โรงพยาบาลศิริราช หมอให้ตรวจอย่างละเอียด ตอนนั้นประมาณ เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ หมอเขาเจาะเลือด เอ็กซเรย์ฟิล์มปอด เจาะไขสันหลัง

หลังจากนั้นหมอก็ได้ไปคุยกับโยมแม่สักพักหนึ่ง แล้วให้ไปซื้อยา หลังจากซื้อยา หมอ ก็ฉีดยาให้ ๑ เข็ม และให้ยามารับประทาน

หลังจากที่หมอฉีดยามาให้ ๒ วัน อาตมาก็เกิดอาการปวดที่หลอดลมด้านใน จากนั้นอยู่มาได้ประมาณ ๑๙ วันหลังจากฉีดยา ก็เริ่มมีอาการผมร่วง

ตอนแรกที่จะรู้ว่าผมร่วงก็คือ อาตมาไปเล่นกับเพื่อน ถูกเพื่อนเอาน้ำสาดผมก็ร่วงตามน้ำลงมา พอเอามือลูบที่ผม ผมก็ร่วงหลุดติดมือมา

อาตมารีบไปถามโยมพ่อโยมแม่ว่าทำไมผมจึงร่วง โยมพ่อโยมแม่ก็บอกว่า คงเป็นเพราะฉีดยามา จากนั้นผมก็ค่อย ๆ ร่วงจนกระทั่งหมดศีรษะ

คืนวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมามีอาการเจ็บที่หน้าอก เหนื่อยหอบ แน่นหน้าอก หายใจไม่ออก โยมก็พาอาตมาไปส่งโรงพยาบาลที่ใกล้บ้านที่สุด คือโรงพยาบาลจันทร์บุเกษา

พอไปถึงเขาก็รีบให้ออกซิเจนโดยใช้เครื่องช่วยหายใจ และพ่นยาขยายหลอดลมแก้โรคหอบให้อาตมาและให้พินทุก ๆ ๔ ชั่วโมง จนกระทั่งวันที่ ๑๘ ก็กลับบ้านที่บ้าน

ตอนเย็นของวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมามีอาการคลื่นไส้ พอ ๓ ทุ่มก็อาเจียนออกมาเป็นเลือด จึงถูกนำส่งโรงพยาบาลจันทร์บุเกษาอีกครั้งหนึ่ง

พอไปถึงหมอก็ทำการตรวจและล้างท้อง หมอใหญ่ตรวจแล้วก็วินิจฉัยโรคออกมาว่าอาตมาเป็นโรคลิ่มพอมมา (ศัพท์ภาษาอังกฤษทางการแพทย์) คือโรคมะเร็งในต่อมน้ำเหลือง หมอ ก็บอกว่าที่โรงพยาบาลไม่มียา เขาแนะนำให้ไปรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช

ตอนเช้าวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมาถูกส่งไปที่โรงพยาบาลศิริราช หมอตรวจอาการแล้วก็บอกว่า “ให้ยาไม่ได้ เพราะว่าภูมิต้านทานไม่พอ ให้กลับบ้าน”

อาตมารู้สึกเสียใจอย่างมาก เพราะยังไม่อยากตาย ทั้ง ๆ ที่รู้ตัวเองว่าคงจะไม่รอดแล้ว ต้องตายแน่ ๆ แต่ก็ทำใจไม่ได้ เพราะยังไม่อยากตาย กำลังใจตกมาก ท้อแท้ อยู่อย่างหมดอาลัยตายอยาก

พอกลับมาบ้าน อาการของอาตมาก็ทรุดมาก ทรุดลงเรื่อย ๆ ปวดที่คอมาก จนไม่สามารถขยับเขยื้อนจะทำให้คอสะเทือน เพราะต่อมน้ำเหลืองที่คอมันใหญ่ขึ้นจนเห็นได้ชัด

ต่อมามีคนแนะนำให้มาหาหลวงพ่อจรัญที่วัดอัมพวัน โยมพ่อมีกำลังใจมาก และคิดว่าหลวงพ่อคงจะช่วยได้ ทำให้โยมพ่อมีความหวังว่า ลูกคงจะรอดได้

ก็เลยรีบไปลางานกับเก่าแก่ แล้วบอกกับเก่าแก่ว่า จะพาลูกไปรักษาที่วัดอัมพวัน ถ้าเก่าแก่เสียสวดก็ให้เสียวัฒนธรรมกับเสียตอกพามาส่งที่วัดอัมพวัน

วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมามาถึงวัดอัมพวัน รอพบหลวงปู่ หลวงพ่อสั่งให้
จัดยาให้และให้ทานยาเดี๋ยวนั้นเลย

พร้อมกับสั่งให้เข้าไปปฏิบัติกรรมฐานทันที ให้แม่ใหญ่ดูแล ให้แม่ชีซุ้งเป็นผู้สอน
แม่ใหญ่ก็ให้เริ่มปฏิบัติวันนั้นเลย ตอน ๑ ทุ่ม ไปจนถึง ๓ ทุ่ม

อาตมาต้องทานยาที่หลวงปู่สั่งและปฏิบัติกรรมฐานทุก ๆ วัน วันละประมาณ ๑๐
ชั่วโมง

จากนั้น ๒ สัปดาห์ ก็มีอาการดีขึ้น อาการปวดที่คอ กระเทียมและเหลี่ยมไม่ค่อยได้
เริ่มหายไป และอาการเหนื่อยหอบหายไปเลย ไม่เป็นอีกเลย เหลืออยู่แต่อาการของโรคมะเร็ง
ซึ่งถ้าไปกดมันก็ยังปวดอยู่

อาตมาก็มีกำลังใจปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอต่อมาเรื่อย ๆ อาการดีขึ้นจนกระทั่งผมขึ้น ซึ่งใช้
เวลามาอยู่วัดประมาณ ๑ เดือน ผมจึงขึ้น

อาตมาได้นั่งขานหม่อมขานมาตลอด และปฏิบัติสม่ำเสมอ จนกระทั่ง ๔ เดือนต่อมา จึงขอ
เข้าบรรพชาเป็นสามเณรดังกล่าวแล้วข้างต้น

ยาที่หลวงปู่สั่งจัดให้อาตมาฉันทุกวัน มียาฟ้าทลายโจร น้ำมันมนต์ของหลวงปู่ และยา
ที่ปั้นเป็นลูกกลอน เป็นยาที่ใช้บอระเพ็ด ๑ กก. ใพล ๑ กก. เกลือ ๑ กก. นำมาตำผสมกันและ
ดองไว้ ๑๕ วัน ถึงจะทานได้

เมื่อทานยา ขณะกลืนจะมีอาการขม และพอทานหมดจะรู้สึกเค็มมากจนแสบคอ ทานยาก
มาก

ในปัจจุบันนี้อาการต่าง ๆ ของอาตมาดีขึ้นมาก อาการหอบหายไปเลย อาการ
ปวดที่ลำคอก็ไม่มี ที่เหลืออยู่ก็ตรงคอที่ไปเจาะ มันทยุบลง แต่ยังไม่หาย จะเป็นเม็ดอยู่เล็กน้อย
แต่ไม่มีอาการเจ็บแล้ว

อาตมารู้สึกดีใจมาก เริ่มมีความใหม่ในชีวิต สบายใจมาก ที่รอดมาจนถึงบัดนี้ เป็น
เพราะความกรุณาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ที่ให้ยา

และที่สำคัญที่สุดคือ ครูบาอาจารย์ที่สอนวิปัสสนากรรมฐานให้ จนสามารถรักษา
โรคมะเร็งหายได้

อาตมาจะขอบวชอยู่ในบวรพระพุทธศาสนา และจะปฏิบัติธรรม และรับใช้ตอบแทน
พระคุณ พระเดชพระคุณหลวงปู่พระภาวนาวิสุทธิคุณ และวัดอัมพวัน และทุก ๆ คนที่
ช่วยเหลือ อาตมาตั้งใจว่าจะอยู่ในร่มเงาพระพุทธศาสนาให้นานตราบเท่าชีวิตจะหาไม่